

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 11/2026
30.01.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Радославе Мађаров и Јасмине Симовић, чланова већа, у парници тужилаца АА из села ... – ..., ББ из села ... – ..., ВВ из села ... – ..., ГГ из села ... – ... и ДД из села ... – ..., чији је заједнички пуномоћник Миодраг Јанковић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије - Министарство унутрашњих послова, Дирекција полиције – Координациона управа за АП КиМ – ПУ Приштина, чији је законски заступник Државно правобранилаштво, са седиштем у Београду, ради исплате, одлучујући о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 823/25 од 26.06.2025. године, у седници одржаној 30.01.2026. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужилаца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 823/25 од 26.06.2025. године.

Образложење

Пресудом Пресудом Првог основног суда у Београду П1 2987/18 од 13.03.2019. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужилаца и обавезана тужена да тужиоцима на име накнаде материјалне штете на име неосноване обуставе исплате зараде од јула 2013. године до септембра 2017. године исплати појединачне новчане износе са законском затезном каматом од доспелости до исплате, као у садржини тог става. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцима на име накнаде материјалне штете на име неисплаћених „бонуса“ за период од јуна 2013. године до септембра 2014. године исплати појединачне новчане износе са законском затезном каматом од доспелости до исплате, као у садржини тог става. Ставом трећим изреке, ослобођени су тужиоци обавезе плаћања судских такси. Ставом четвртим изреке, обавезана је тужена да тужиоцима исплати трошкове парничног поступка у износу од 1.758.750,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1638/19 од 19.09.2019. године, ставом првим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу првом и другом изреке, па су одбијени, као неосновани, тужбени захтеви тужилаца да се обавезе тужена да им накнади штету у висини неосновано обустављене исплате зараде и неисплаћених „бонуса“, за период од јула 2013. године до септембра 2017. године, са

затезном каматом на сваки појединачни месечни износ. Ставом другим изреке, преиначено је решење о трошковима парничног поступка садржано у ставу четвртом изреке првостепене пресуде и одбијен захтев тужилаца за накнаду трошкова парничног поступка у износу од 1.758.750,00 динара, па су обавезани тужиоци да туженој накнаде трошкове поступка које је имала пред првостепеним судом у износу од 12.000,00 динара. Ставом трећим изреке, обавезани су тужиоци да туженој на име трошкова жалбеног поступка исплате износ од 22.500,00 динара.

Решењем Врховног касационог суда Рев2 302/20 од 30.09.2020. године усвојена је ревизија тужилаца и укинута пресуда Апелационог суда у Београду Гж1 1638/19 од 19.09.2019. године и предмет враћен другостепеном суду на поновно суђење.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1701/21 од 23.03.2022. године, ставом првим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу првом и другом изреке и одбијени, као неосновани тужбени захтеви тужилаца да се обавезе тужена да им исплати неисплаћене зараде на име накнаде материјалне штете на име неосноване обуставе исплате зараде за период од јула 2013. године до септембра 2017. године и на име накнаде материјалне штете на име неисплаћених „бонуса“ за период од јуна 2013. године до септембра 2014. године у појединачним новчаним износима са законском затезном каматом од доспелости до исплате, као у садржини тог става. Ставом другим изреке, преиначено је решење о парничним трошковима садржано у ставу четвртом изреке првостепене пресуде па је одбијен, као неоснован захтев тужилаца да се обавезе тужена да тужиоцима исплати трошкове парничног поступка у износу од 1.758.750,00 динара и обавезани су тужиоци да туженој на име накнаде парничних трошкова исплате износ од 12.000,00 динара. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев тужилаца за накнаду трошкова другостепеног поступка. Ставом четвртим изреке, обавезани су тужиоци да туженој на име накнаде трошкова другостепеног поступка исплате износ од 22.500,00 динара.

Решењем Врховног суда Рев2 3024/23 од 17.07.2024. године усвојена је ревизија тужилаца и укинута пресуда Апелационог суда у Београду Гж1 1701/21 од 23.03.2022. године и предмет враћен другостепеном суду на поновно суђење.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 823/25 од 26.06.2025. године, донетом на основу одржане расправе, ставом првим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу првом и другом изреке и одбијени, као неосновани тужбени захтеви тужилаца да се обавезе тужена да им исплати неисплаћене зараде на име накнаде материјалне штете на име неосноване обуставе исплате зараде за период од јула 2013. године до септембра 2017. године и на име накнаде материјалне штете на име неисплаћених „бонуса“ за период од јуна 2013. године до септембра 2014. године у појединачним новчаним износима са законском затезном каматом од доспелости до исплате, као у садржини тог става. Ставом другим изреке, преиначено је решење о парничним трошковима садржано у ставу четвртом изреке првостепене пресуде па је одбијен, као неоснован захтев тужилаца да се обавезе тужена да тужиоцима исплати трошкове парничног поступка у износу од 1.758.750,00 динара и обавезани су тужиоци да туженој на име накнаде парничних трошкова исплате износ од 12.000,00 динара. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев тужилаца за накнаду трошкова другостепеног поступка. Ставом четвртим изреке, обавезани су тужиоци да туженој на име накнаде трошкова другостепеног поступка исплате износ од 22.500,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, ревизију су благовремено изјавили тужиоци због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Ревизија је дозвољена по члану 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ 72/11...10/23) – ЗПП, па је Врховни суд испитао побијану пресуду у смислу члана 408. тог закона и утврдио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности

Према утврђеном чињеничном стању, тужиоци су пре заснивања радног односа код тужене, обављали послове у Косовској полицијској служби (КПС), а након самопроглашења независности Косова 2008. године, по препоруци Владе Републике Србије напустили су КПС. Након одређеног времена и спроведених припрема и достављања документације, психофизичких тестирања и безбедносних провера, тужиоци су потписали решења о заснивању радног односа код тужене, а која им нису уручена из безбедносних разлога. У периоду од заснивања радног односа до краја 2013. године тужиоци су фактички радили за тужену, а тужена им је након исплате првог дела зараде за јун 2013. године обуставила исплату зараде и свих других новчаних примања. По заснивању радног односа са органом тужене, тужиоци су поново засновали радни однос у косовској полицијској служби и за рад код тог послодавца остваривали су зараду.

Овако утврђено чињенично стање резултат је оцене доказа изведених од стране другостепеног суда који је, по одржаној расправи, преиначио првостепену пресуду и одбио тужбене захтеве с обзиром да тужиоци, у спорном периоду нису радили код тужене, као послодавца, у својству заспослених, пуно радно време, већ су били у радном односу код другог послодавца - Косовској полицијској служби, са пуним радним временом и остваривали право на исплату плате. Осим тога, тужиоци нису доказали да су у утуженом периоду обављали фактички рад, за који би имали право на исплату плате, као и бонуса. Стога тужиоци неосновано потражују накнаду штете на име неисплаћених плата и „бонуса“.

По налажењу Врховног суда, другостепени суд је правилно применио материјално право када је одбио као неосноване тужбене захтеве тужилаца на име неисплаћених зараде и бонуса за утужени период.

Радни однос може се засновати само са једним послодавцем. Двојни радни однос - радни однос код два послодавца могућ је само у случају из члана 41. Закона о раду. Сагласно тој одредби, прилику да заснује радни однос са још једним послодавцем има само запослени који ради са непуним радним временом (члан 40. Закона о раду). Запослени који ради са пуним радним временом, односно скраћеним радним временом које се изједначава са пуним радним временом, не може засновати други радни однос.

У конкретном случају, тужиоци су радни однос засновали код два послодавца - Министарства унутрашњих послова тужене и Косовске полицијске службе, супротно

закону, пошто ни код једног од тих послодаваца нису радили са непуним радним временом, да би се могло говорити о изузетку од правила да се радни однос може засновати само са једним послодавцем, предвиђеним чланом 41. Закона о раду. Тужиоци су и након 01.06.2013. године, када је тужена престала да им исплаћује плату и друга примања, наставили да раде у Косовској полицијској служби, где су остваривали право на плату и плата им је исплаћивана, па зато нису могли у спорном периоду истовремено бити и у радном односу код органа тужене. Осим тога, тужиоци нису доказали да су у утуженом периоду обављали фактички рад, односно да су радили код тужене, за који рад би имали право на исплату плате као и бонуса, које потражују.

Из изнетих разлога, на основу члана 414. став 1. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Весна Субић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић